USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, proti přípisu žalované ze dne 18. 2. 2010, č. j. 339/10, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti usnesením Krajského soudu v Brně 1) ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 6, 2) ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 29, a 3) ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 30,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 25/2011, pod sp. zn. 6 Ads 26/2011 a pod sp. zn. 6 Ads 27/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 25/2011.

II. Kasační stížnost ze dne 9. 2. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 29, **se odmítá**.

III. Kasační stížnost ze dne 9. 2. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 30, **se odmítá**.

IV. Kasační stížnost ze dne 1. 4. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 6, **se odmítá**.

V. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal, aby krajský soud zrušil shora označené oznámení žalované, jímž informuje stěžovatele o tom, že dne 29. 1. 2010 žalovaná zrušila určení advokáta stěžovateli a že stěžovateli nebude ustanoven další advokát v souladu s § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění. Krajský soud usnesením ad 1), č. j. 30 A 21/2010 - 6 ze dne 17. 3. 2010, postoupil věc Městskému soudu v Praze (dále též „městský

soud“) jako soudu místně příslušnému; toto usnesení stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 1. 4. 2010. Krajský soud následně vydal dne 13. 12. 2011 usnesení ad 2), č. j. 30 A 21/2010 - 29, jímž stěžovatele osvobodil od soudních poplatků, a usnesení ad 3), č. j. 30 A 21/2010 - 30, jímž vyzval stěžovatele k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Obě usnesení ze dne 13. 12. 2010 stěžovatel napadl podáním ze dne 9. 2. 2011, které Nejvyšší správní soud posoudil jako kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí:

Stěžovatel se žalobou ze dne 4. 3. 2010 (doručenou dne 8. 3. 2010) u Krajského soudu v Brně domáhal, aby krajský soud zrušil nezákonné oznámení ze dne 22. 2. 2010, jímž žalovaný stěžovateli sdělil, že zrušil určení advokáta. Krajský soud usnesením ad 1), č. j. 30 A 21/2010 - 6 ze dne 17. 3. 2010, postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Toto usnesení, které bylo stěžovateli doručeno dne 25. 3. 2010, stěžovatel napadl podáním ze dne 1. 4. 2010. V tomto podání stěžovatel uvádí, že sice nemá právo podat proti tomuto usnesení kasační stížnost, nicméně žádá, aby toto rozhodnutí bylo změněno, neboť místně příslušným k projednání jeho věci by měl být Krajský soud v Brně, a to vzhledem k tomu, že ve věci rozhodovala brněnská pobočka žalované. Postoupení městskému soudu je podle stěžovatele nesprávné, a proto by věc měla být předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí. Dále stěžovatel uvedl, že žalovaná aplikovala nesprávný právní předpis a že ignorovala námitky stěžovatele proti postupu dříve ustanoveného advokáta. Stěžovatel rovněž rozšířil svou žalobu o výrok, že se žalované „*zakazuje pokračovat v porušování žalobcova práva podávat podněty k prošetření nezákonné či nesprávné činnosti některého orgánu Komory a k prošetření kárného provinění některého advokáta a přikazuje se jí, aby obnovila stav před zásahem ke dni 12. 3. 2010*“. Toto rozšíření pak žalobce upřesnil ve svém podání ze dne 31. 5. 2010, podaném k poštovní přepravě dne 2. 6. 2010, jako žalobu proti nezákonnému zásahu. Žalovaná se vyjádřila tak, že se závěry krajského soudu o postoupení věci Městskému soudu v Praze souhlasí. Krajský soud následně vydal dne 13. 12. 2010 usnesení č. j. 30 A 21/2010 - 29, jímž stěžovatele osvobodil od soudních poplatků, a usnesení č. j. 30 A 21/2010 - 30, jímž stěžovatele vyzval k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Obě usnesení byla stěžovateli doručena dne 1. 2. 2011. Proti oběma pak stěžovatel podal dne 9. 2. 2010 podání adresované Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně, jímž namítá zmatečnost řízení před krajským soudem s tím, že podání ze dne 1. 4. 2010 není kasační stížností a že se stěžovatel domáhá autoremedury obou usnesení krajského soudu ze dne 13. 12. 2010.

K výroku I.

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se řízení o kasačních stížnostech proti třem výše uvedeným rozhodnutím spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V těchto řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jedná se o tři usnesení téhož soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 21/2010. Krajský soud nejprve rozhodl o postoupení věci městskému

soudu, s čímž stěžovatel nesouhlasil. Jeho nesouhlasné podání krajský soud posoudil jako kasační stížnost, poté v řízení o této kasační stížnosti vydal usnesení, jímž osvobodil stěžovatele od soudních poplatků, a usnesení, jímž vyzval stěžovatele k odůvodnění jeho nesouhlasu a doložení plné moci advokátovi. Rovněž tato dvě usnesení stěžovatel napadl. Ačkoli stěžovatel ve svých podáních uvádí, že nejsou kasačními stížnostmi, je z nich patrno, že jsou adresována Nejvyššímu správnímu soudu, že stěžovatel nesouhlasí s napadenými usneseními krajského soudu a že se domáhá, aby byly zrušeny. Ze stěžovatelových podání je jeho úmysl bránit se proti napadeným rozhodnutím evidentní, nepřeje si pouze formu kasační stížnosti, ale formu jinou. Avšak jediný zákonem předvídaný postup, jak by Nejvyšší správní soud mohl věcně stěžovateli vyhovět, je právě takový postup, kdy budou podání stěžovatele posouzena jako kasační stížnosti, na jejichž základě by mohl Nejvyšší správní soud napadená usnesení zrušit. Soudní řád správní nepřipouští autoremeduru soudního rozhodnutí, nesouhlasná podání proti rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví rozhoduje Nejvyšší správní soud právě prostřednictvím řízení o kasačních stížnostech. Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud shodně s Krajským soudem v Brně posoudil podání stěžovatele ze dne 1. 4. 2010 i ze dne 9. 2. 2011 podle jejich obsahu jako kasační stížnosti.

K výroku II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační stížností proti usnesením, která se týkají řízení o kasační stížnosti, aby následně mohl rozhodnout o kasační stížnosti proti usnesení, jímž byla věc postoupena městskému soudu. V usnesení ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 29, krajský soud osvobodil stěžovatele od soudních poplatků, přičemž své rozhodnutí neodůvodňoval, protože bylo ve prospěch stěžovatele.

Ve své kasační stížnosti proti tomuto usnesení pak stěžovatel uvedl, že je rozhodnutí krajského soudu zmatečné, že bylo vydáno bez jakéhokoli podkladu ve spise a že by krajský soud měl přistoupit k jeho autoremeduře.

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatel v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 30 A 21/2010 nepožádal o osvobození od soudních poplatků, nicméně, že přípisem ze dne 19. 7. 2010 (kopie na č. l. 49) předložil Krajskému soudu v Brně kopie dokladů o tom, že je plně invalidní a že pobírá příspěvek na živobytí s tím, že tyto doklady mají být použity za účelem osvobození od soudních poplatků v řízeních před soudem. Nejvyšší správní soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že před Krajským soudem v Brně vede stěžovatel velké množství řízení, která jsou si časově velmi blízká, přičemž krajský soud mu na základě tohoto podkladu osvobození od soudních poplatků přiznává.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost podal včas. Stěžovatel namítá jako důvod kasační stížnosti zmatečnost řízení před krajským soudem a skutečnost, že krajský soud vydal rozhodnutí - usnesení o osvobození od soudních poplatků, aniž by k tomu měl podklad. Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zmatečnost řízení před soudem spočívá v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Žádná z těchto

podmínek však nebyla namítána ani nenastala, proto je kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se věcně neopírá o žádný z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., pouze nepřípadně cituje bez souvislosti s věcí jeden z pojmů procesního práva. K tomu pak Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že pokud krajský soud vycházel z všeobecného přípisu stěžovatele obsahujícího žádost o osvobození od soudních poplatků, pak se nedopustil takové vady, která by spadala pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

S ohledem na skutečnost, že se kasační stížnost neopírá o žádný ze zákonných důvodů a je tudíž podle § 104 odst. 4 nepřípustná, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost odmítnout.

K výroku III.

Usnesením ad 3), č. j. 30 A 21/2010 - 30, krajský soud vyzval stěžovatele k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Proti tomuto usnesení ze dne 13. 12. 2010 stěžovatel podal dne 1. 2. 2010 kasační stížnost, v níž uvedl, že je rozhodnutí krajského soudu zmatečné a že by krajský soud měl přistoupit k jeho autoremeduře.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Usnesení č. j. 30 A 19/2010 - 30, kterým byl stěžovatel vyzván k objasnění důvodů podání kasační stížnosti a zaslání plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti je usnesením, jímž se upravuje vedení řízení, a proto je proti němu ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost nepřípustná. Z tohoto důvodu tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost proti tomuto usnesení odmítnout.

K výroku IV.

Usnesením ad 1), ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 6, Krajský soud v Brně postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že napadené usnesení je usnesením ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jímž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost je tak proti němu nepřípustná. Nicméně se nápravy domáhá, neboť je toho názoru, že by měl být místně příslušný Krajský soud v Brně, neboť ve věci rozhodovala brněnská pobočka žalované a že by tedy věc měla být předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*[s]těžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání, je nedostatkem odstranitelným. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti ze dne 1. 4. 2010 vyzván usnesením ze dne 13. 12. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 30; stěžovatel byl vyzván k doplnění důvodů kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel poučen o následcích nevyhovění výzvě spočívajících v odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Nesplněním povinností obsažených v této výzvě se naplnily podmínky k odmítnutí kasační stížnosti, o čemž byl stěžovatel náležitě poučen. Vzhledem k tomu, že řádně doručené výzvě uvedené v citovaném usnesení č. j. 30 A 21/2010 - 30 stěžovatel nevyhověl a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil, nezbývá zdejšímu soudu než postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Výhrady stěžovatele proti této výzvě ve formě kasační stížnosti byly zdejším soudem odmítnuty (viz výrok III. tohoto usnesení).

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přičemž se tuto vadu podání ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Kasační stížnost ze dne 1. 4. 2010 proti usnesení krajského soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 30 A 21/2010 - 6, tedy Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

K výroku V.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností ze dne 1. 4. 2010 a ze dne 9. 2. 2011) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil

předseda senátu